Opłacono gotówką.

Nr. 6. 1936.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 45.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 8 lutego 1936 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 14 stycznia 1936 r.

o zmianie art. 36 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W art. 36 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R P. Nr. 85, poz. 649) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) wprowadza się zmiany następujące:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„Od wkładek zakładów pracy, nieuiszczonych w terminie ich płatności, pobiera się odsetki w wysokości 0,75% miesięcznie.“;

2) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
Na prośbę płatnika Dyrektor Funduszu Pracy może:
   1) zapłatę zaległych wkładek wraz z odsetkami odroczyć lub rozłożyć na raty,
   2) obniżyć do 0,5% miesięcznie odsetki, przypadające od zaległości, niezależnie od czasu powstania ich i od tego za jaki okres odsetki te przypadają.“;

3) w ust. 3 skreśla się wyrazy:
„t. j. od 21 każdego miesiąca“.

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 1936 r., zaś w stosunku do zakładów pracy górniczo-hutniczych — z dniem 26 stycznia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: (—) I. Mościcki.
Prezes Rady Ministrów:
(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski.
Minister Opieki Społecznej: Wł. Jaszczołt

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1936 r. Nr. 3).

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 sierpnia 1935 r. Nr. 26, poz. 151.)

Okólnik Nr. 50

z dnia 17 sierpnia 1935 r.

o składaniu żądań skierowania spraw karno-administracyjnych na drogę postępowania sądowego z art. 640 p. k. i art. 47 rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnem.

(Nr. AP. 106-143).

Do
P.P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymało wiadomość, że niektóre zarządy gminne przyjmują od osób skazanych w trybie postępowania karno-administracyjnego żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, o których mowa w art. 640 k. p. k., oznaczając na tych podaniach datę ich otrzymania i wprowadzając w ten sposób w błąd petentów, co powoduje niejednokrotnie pozbawienie ich możności złożenia w terminie omawianych środków prawnych do władzy właściwej.

Władzą właściwą do przyjęcia tych żądań w rozumieniu art. 640 k. p. k. jest ta władza administracyjna, która wydała orzeczenie karne (§ 1) lub decyzję odmawiającą przyjęcia żądania, przyczem w tym ostatnim przypadku żądanie skierowania sprawy do Sądu celem rozpatrzenia zasadności odmowy można złożyć również bezpośrednio do Sądu.

Ta sama zasada obowiązuje i w postępowaniu nakazowem, o ile chodzi o żądanie skierowania sprawy na drogę sądową celem rozpatrzenia zasadności odrzucenia sprzeciwu; żądanie takie wnosi się do władzy, która sprzeciw odrzuciła, jako wniesiony w terminie spóźnionym. Władzą tą może być w pewnych przypadkach wójt gminy, a mianowicie jeżeli żądanie dotyczy nakazu wydanego przez wójta na mocy służących mu uprawnień.

Żądanie przekazania sprawy na drogę postępowania sądowego może być do właściwej władzy zgłoszone (ustne oświadczenie należy przyjąć do protokółu) lub wniesione na piśmie bezpośrednio czy też przez urząd pocztowy lub telegraficzny. W tym ostatnim przypadku termin uważa się za zachowany, jeżeli pismo zaadresowane do właściwej władzy zostało nadane w pobliskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym przed upływem terminu.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o udzielenie stosownego pouczenia odnośnym władzom aby tak we własnym interesie, jak i w interesie petentów informowały zgłaszających się z żądaniem skierowania sprawy na drogę sądową o właściwym sposobie wnoszenia takich żądań.

Zarządzenie niniejsze uzupełnia instrukcję do prawa o wykroczeniach oraz do postępowania karnego administracyjnego (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 17 z 1933 r. poz. 255 — dział IV).

(—) T. Krychowski
Podsekretarz Stanu.

Wydział Powiatowy
Katowice
L. dz. B. F IV/9-36.

Obwieszczenie

dot. poboru dodatków komunalnych do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków alkoholowych za rok 1936.

Uchwała:

Na zasadzie art. 10 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śl. z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Sl. nr. 17, poz. 30) uchwala się pobierać w roku 1936 na terenie powiatu katowickiego, z wyłączeniem gmin o charakterze miejskim dodatki komunalne do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków w wysokości

1) 100% opłat państwowych od patentów na sprzedaż, oraz
2) 100% opłat państwowych od patentów na wyrób trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych z tem, że dodatki komunalne do opłat państwowych od patentów na wyrób wódek gatunkowych (likierni) pobierane będą w wysokości 10% opłaty państwowej.
3) Cały dochód z tego tytułu odstępuje powiat na rzecz gmin wiejskich.

Katowice, dnia 11 grudnia 1935 r.

Wydział Powiatowy:

(—) Dr. Seidler,
(—) Nocoń, (—) Halaczek, (—) Kudera,
(—) Olszowski.

„Śląska Rada Wojewódzka zatwierdza na zasadzie art. 1, 10 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. nr. 17, poz. 30) oraz art. 1 § 2 ustawy z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. Śl. nr 26, poz. 48) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. nr. 9, poz. 16) uchwałę Wydziału Powiatowego w Katowicach z dnia 11 grudnia 1935 r. w przedmiocie poboru na rok 1936

100% dodatków komunalnych do opłat państwowych od patentów na wyrób, oraz
100% dodatków komunalnych do opłat państwowych od patentów na sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych itp. z tem zastrzeżeniem, że dodatki komunalne od patentów na wyrób wódek gatunkowych (likierni) będą pobierane w wysokości 10% opłaty państwowej.

Katowice, dnia 28 stycznia 1936 r.

Za Wojewodę

(—) Dr. Schoenowitz
Kierownik Oddziału.

Nr. Sm. 13/2/1.

Ogłoszono
Katowice, dnia 5 lutego 1936 r.

Przewodniczący
Wydziału Powiatowego
w z. (—) Richter

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1935 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 4 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518) ogłaszam w brzmieniu obowiązującem od dnia 1 stycznia 1936 r. jednolity tekst ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976);

2) ustawą z dnia 18 marca 1935 r. o zmianie ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 24. poz. 162;

3) dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518);

Podany w załączniku tekst ustawy nie obejmuje art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 162) oraz art. 2, 3 i 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U R. P. Nr. 85, poz. 518), które stanowią, że:

a) ustalony w art. 9 ust. 1) i 2) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) udział związków samorządowych we wpły-

wach z państwowego podatku dochodowego oblicza się od połowy wpływów z podatku pobieranego według Działu II, oraz od 5/7 części wpływów z podatku pobieranego według Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym;

b) postanowienia art. 21 ust. 5 i 6 mają zastosowanie po raz pierwszy przy wymiarze podatku dochodowego na 1935 rok podatkowy;

c) pozostałe postanowienia, dotyczące podatku dochodowego pobieranego według Działu I ustawy w brzmieniu obwieszczenia mają po raz pierwszy zastosowanie przy wymiarze podatku dochodowego na rok podatkowy 1936, przyczem:

1) przepisy art. 6 ust. 2 stosuje się do przedmiotów, nabywanych od 1935 r. począwszy,

2) dochód z tantjem, określonych w dotychczasowym art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym, podlega po raz ostatni opodatkowaniu według Działu I, o ile chodzi o tantjemy wypłacone do dnia 31 grudnia 1935 r.;

d) istniejące w dniu 1 stycznia 1936 r. zaległości w podatku dochodowym wraz z dodatkami, pobieranemi na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22. poz. 127) i ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 760) wraz z późniejszemi zmianami, łączy się w jedną ogólną sumę; to samo stosuje się do należności z tytułu tego podatku wraz z dodatkami za lata podatkowe do roku podatkowego 1935 włącznie, powstających po dniu 31 grudnia 1935 r.;

e) we wpływach z podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym za lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936, obliczanych w myśl lit. d), udział związków samorządowych wynosi: dla m. st. Warszawy — 16 2/3%, dla innych związków samorządowych — 12,5%;

f) przepisy podane w załączniku, dotyczące podatku dochodowego, pobieranego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz dodatku do tego podatku na rzecz związków samorządowych, mają zastosowanie do uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych począwszy od 1 stycznia 1936 r.; jeżeli po dniu 1 stycznia 1936 r. wypłacane jest robotnikom wynagrodzenie, przypadające do wypłaty przed 1 stycznia 1936 r. wówczas różnica pomiędzy wysokością podatku należnego w myśl przepisów podanych w załączniku, a wysokością podatku, przewidzianą w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1936 r., nie podlega potrąceniu z wypłacanego wynagrodzenia, lecz obciąża pracodawcę; przepis ten stosuje się również do innych pracowników, jeżeli ich wynagrodzenie, obliczone w stosunku rocznym, nie przekracza 4.800 zł.

g) obliczenie oraz uiszczenie różnicy według zasad, ustalonych w art. 45, dokonane będzie po raz pierwszy w roku 1936, przy wzięciu za podstawę wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu roku 1935, jednak według skali obowiązującej przed 1 stycznia 1936 r.

h) dodatki 15% w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R P. Nr. 22, poz. 127) oraz kryzysowy w myśl ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311) będą pobrane przy obliczeniu różnicy w podatku dochodowym, przypadającej za zapłaty w myśl art. 45, od wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku 1935, jak również od dochodów, ustalonych dla wymiaru podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym na lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936 — jednakże przy zastosowaniu przepisów lit. d);

i) z dniem 1 stycznia 1936 r. traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311);

j) równocześnie w art. 1 ust. (1) pkt. 2) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) po wyrazie: „gruntowego" dodaje się wyrazy: „i dochodowego", a w art. 2 skreśla się ustęp drugi.

Minister Skarbu: (—) E. Kwiatkowski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1935 r. (poz. 6).

USTAWA

o państwowym podatku dochodowym.

Dział I.

Osoby obowiązane do płacenia podatku.

Art. 1.

Państwowy podatek dochodowy opłacają:

1) Osoby fizyczne mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub przebywające na tym obszarze dłużej niż rok, od całego dochodu.

2) Osoby fizyczne, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, o ile na obszarze Rzeczypospolitej:

a) posiadają nieruchomości, wierzytelności zahipotekowane na nieruchomościach, majątki, przywiązane do tegoż obszaru fideikomisem lub innemi przepisami prawnemi;

b) wykonywają przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, albo są spólnikami takich przedsiębiorstw, przyczem posiadania akcyj, udziałów i podobnych papierów wartościowych nie należy uważać za udział w przedsiębiorstwie;

c) pobierają płacę lub emeryturę, wypłacaną bądź przez służbodawców prywatnych, bądź z funduszów Państwa, związków samorządowych, oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych — tylko od dochodu z tych źródeł (ustęp 2).

3) Osoby fizyczne, nie mające miejsca zamieszkania na obszarze Rzeczypospolitej, lecz przebywające na tym obszarze chociażby mniej niż rok dla zarobku albo wykonywania czynności handlowych lub przemysłowych, — od dochodu osiągniętego w tymże czasie na wspomnianym obszarze.

4) Spadki wakujące (nieobjęte).

5) Osoby prawne:

a) których zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej — od całego dochodu;

b) inne — od dochodu, osiągniętego na obszarze Rzeczypospolitej ze źródeł, wymienionych w ustępie 2 punkty a) i b).

Art. 2.

Opodatkowaniu podlegają wymienione w art. 1 osoby fizyczne, spadki wakujące (nie objęte) i osoby prawne, których dochód roczny przekracza 1.500 zł.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 3.

Opodatkowaniu podlegają dochody:

1) z nieruchomości gruntowej własnej, posiadanej, użytkowanej lub dzierżawionej;

2) z budynków;

3) a) z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych;

b) z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych;

4) z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych;

5) z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;

6) z wszelkiego rodzaju źródeł dochodu, niewymienionych w ust. 1 — 5 artykułu niniejszego.

Wymienione dochody, z wyjątkiem dochodów z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, podlegają łącznemu opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy niniejszej.

Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu II ustawy niniejszej; dochody te, o ile wypłacane są na obszarze obcego Państwa, podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy, jednak według skali art. 43, przyczem do tych dochodów nie stosuje się odliczeń z art. 10, tudzież zwyżek i zniżek podatkowych z art. 26, 27 i 29.

Art. 4.

Dochód osób fizycznych (art. 1 ust. 1) z nieruchomości i stałych przedsiębiorstw, znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, jak również dochód z płac służbowych i emerytur z funduszów innego państwa, obcych związków samorządowych oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych wyłącza się od opodatkowania, o ile będzie udowodnione, że podlega tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł tutejszych.

Zwolnienie od podatku.

Art. 5.

Od podatku dochodowego wolni są:

1) uwierzytelnienieni przy Rządzie Rzeczypospolitej zastępcy obcych państw oraz przydani im urzędnicy i osoby, pozostające u nich w służbie, o ile są cudzoziemcami, z wyjątkiem podatku od dochodu ze źródeł, wymienionych w art. 1 ust. 2;

2) inne osoby, którym na podstawie układów międzypaństwowych lub wogóle według zasad prawa międzynarodowego służy prawo do zwolnienia od podatku dochodowego, z wyjątkiem podatku od dochodu ze źródeł, wymienionych w art. 1 ustęp 2);

3) weterani powstań 1831, 1848 i 1863 roku, co do pensyj, pobieranych na mocy obowiązujących ustaw;

4) osoby, pobierające ze Skarbu pensje i dodatki, przywiązane do odznaczeń za waleczność, za rany i t. p., co do tych pensyj i dodatków;

5) szeregowi Wojsk Polskich co do ich żołdu w służbie czynnej, łącznie ze wszystkiemi dodatkami;

6) oficerowie, duchowni i urzędnicy wojskowi w czasie wojny, należący do oddziałów, postawionych na stopie bojowej, co do uposażenia wypłacanego z etatu wojennego;

7) Państwo i związki samorządowe;

8) osoby prawne, których dochody są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe i dobroczynne;

9) kółka rolnicze, należące do związków rewizyjnych lub Związku Ekonomicznego kółek rolniczych, a mające charakter spółdzielni (ustawa z dnia 29 października 1920 r. — Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), wolne są od podatku dochodowego do końca roku 1929. Po upływie tego terminu kółka te będą opodatkowane jak spółdzielnie, wymienione w art. 10 część pierwsza ustęp 6.

Pojęcie dochodu.

Art. 6.

Za dochód uważa się sumę wszystkich przychodów w pieniądzach lub wartościach pieniężnych, otrzymanych z poszczególnych źródeł, wymienionych w art. 3, po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, łącznie z corocznem prawidłowem odpisaniem na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, oraz po potrąceniu strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, o ile odpisań na zużycie oraz strat nie uwzględniono już w kosztach wyżej wymienionych.

Prowadzący prawidłowe księgi mogą jednorazowo odpisać całkowitą wartość przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu.

Do kosztów osiągnięcia przychodów zalicza się koszty wyżywienia członków rodziny podatnika, stale pracujących w jego gospodarstwie rolnem lub leśnem, albo w jego przedsiębiorstwie handlowem lub przemysłowem.

(Ciąg dalszy nastąpi).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08